NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZI
prednesené 8. novembra 2007 [1]

I — Úvod

1. Rozhodnutím zo 17. októbra 2006, doručeným Súdnemu dvoru 6. novembra 2006, Tribunal du travail de Bruxelles (Belgicko) (Pracovný súd v Bruseli) položil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu nariadenia Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 z 29. februára 1968, ktorým sa ustanovuje Služobný poriadok úradníkov a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok“) [2].

2. Táto otázka bola položená v spore medzi pani Gysen a poisťovacou inštitúciou belgického práva pre samostatne zárobkovo činné osoby, ktorý sa týka určenia súm príspevkov na nezaopatrené deti, ktoré inštitúcia musí vyplácať pani Gysen na dve z jej troch detí v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou.

II — Právny rámec

A — *Právna úprava Spoločenstva*

3. Na základe článku 11 druhého odseku nariadenia č. 259/68 „je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch“ [*neoficiálny preklad*].

4. Článok 67 ods. 1 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok úradníkov“), tak ako sa stanovuje v článku 2 nariadenia č. 259/68 a ako vyplýva z jeho nasledujúcich zmien, zakotvuje v prospech zmienených úradníkov

1 — Jazyk prednesu: taliančina.
2 — Ú. v. ES L 56, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 5.

tri druhy rodinných prídavkov: príspevok na domácnosť, príspevok na nezaopatrené dieťa a príspevok na vzdelanie.

5. Články 1, 2 a 3 prílohy VII služobného poriadku úradníkov stanovujú najmä podmienky, na ktorých splnenie sa viaže priznanie každého z týchto príspevkov a zodpovedajúca suma.

6. Článok 67 ods. 2 upresňuje, že „úradníci poberajúci rodinné prídavky uvedené v tomto článku musia priznať príspevky podobného charakteru, ktoré im boli vyplatené z iných zdrojov; tieto ďalšie príspevky sa odpočítajú od príspevkov zaplatených podľa článkov 1, 2 a 3 prílohy VII“.

7. Na základe článku 20 ods. 2 a článku 21 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (ďalej len „PZOZ“), tak ako je to vymedzené článkom 3 nariadenia č. 259/68 a ako vyplýva z jeho po sebe nasledujúcich zmien, článok 67 služobného poriadku úradníkov, ako aj články 1, 2 a 3 jeho prílohy VII sú uplatniteľné analogicky na dočasných zamestnancov.

B — *Vnútroštátna právna úprava*

8. Na základe režimu založeného belgickým kráľovským nariadením z 8. apríla 1976, ktorým sa zriaďuje režim rodinných prídavkov vyplácaných samostatne zárobkovo činným osobám [3] (ďalej len „kráľovské nariadenie z 8. apríla 1976“), suma príspevku na nezaopatrené dieťa závisí od postavenia (ďalej len „poradia“), ktoré má každé dieťa, na ktoré sa vypláca tento príspevok, v chronológii narodení detí dotknutej samostatne zárobkovo činnej osoby, ktorej sa vyplácajú tieto príspevky. Presnejšie povedané, táto suma sa zvyšuje s počtom detí, na ktoré sa vyplácajú príspevky: teda je vyššia na druhé dieťa ako na prvé a ešte vyššia na tretie a nasledujúce deti.

9. Článok 16 ods. 1 prvý pododsek kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976, zmenený a doplnený s retroaktívnym účinkom od 1. júla 2001 článkom 4 kráľovského nariadenia zo 7. septembra 2003 [4], upresňuje:

„Na účely uplatnenia článkov 17, 19, 20 a 20a je poradie určené so zreteľom na chronológiu narodení detí, na ktoré sa vypláca príspevok na základe tohto nariadenia, zosúladených zákonov týkajúcich sa rodinných prídavkov

3 — *Moniteur Belge/Belgisch Staatsblad* zo 6. mája 1976, s. 5952. Toto nariadenie bolo viackrát novelizované.

4 — *Moniteur Belge/Belgisch Staatsblad* z 1. októbra 2003, s. 48215.

vyplácaných zamestnancom, kráľovského nariadenia z 26. marca 1965 o rodinných prídavkoch vyplácaných niektorým kategóriám pracovníkov odmeňovaných štátom, zákona z 20. júla 1971, ktorým sa zriaďujú zaručené rodinné prídavky a medzinárodných zmlúv o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné.“ [5]

III — Skutkové okolnosti a prejudiciálna otázka

10. Pani Gysen, belgická štátna občianka, vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v Belgicku.

11. Je matkou troch detí: Adriena, narodeného v roku 1989 v jej prvom manželstve, ktoré bolo zrušené rozvodom v roku 1993, Augustina narodeného v roku 1994 a Elisei narodenej v roku 1996, pričom obe deti sa narodili v nasledujúcom manželstve, ktoré bolo tiež zrušené rozvodom v roku 2000.

12. Prvý manžel pani Gysen, otec Adriena, vstúpil 1. decembra 2001 do služieb Komisie Európskych spoločenstiev ako dočasný zamestnanec. Od tohto dňa pani Gysen, do ktorej výchovy súd zveril maloleté dieťa Adriena na čas po rozvode, poberá príspevok vyplácaný na toto dieťa ako na nezaopatrené dieťa na základe služobného poriadku úradníkov a na základe PZOZ, a to v mene a na účet otca tohto dieťaťa.

13. Pokiaľ ide o dve mladšie deti pani Gysen, na základe rozhodnutia súdu rodinné prídavky vyplácané A.s.b.l. Groupe S — Caisse d'Assurances sociales pour indépendants [Neziskové združenie skupina S — Pokladňa sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činných osôb (ďalej len „Pokladňa“)] sú tiež vyplácané pani Gysen, ktorá vykonáva rodičovské práva a povinnosti nad svojimi deťmi spoločne s jej druhým manželom.

14. Listom z 22. februára 2002 pani Gysen informovala Pokladňu, že od 1. decembra 2001 jej Komisia vyplácala príspevky na Adriena.

15. Preto Pokladňa prestala vyplácať pani Gysen príspevok na dieťa Adriena, ale pokračovala vo vyplácaní príspevkov na deti Augustina a Eliseu, ako na deti druhého a tretieho poradia.

16. Od marca 2003 však Pokladňa zrazila z rodinných prídavkov mesačne vyplácaných pani Gysen celkovú sumu 2 284,84 eura, ktorá zodpovedá neoprávnenému rozdielu

5 — Táto poznámka pod čiarou nemá z hľadiska slovenského prekladu návrhov význam.

medzi už vyplatenými príspevkami na Augustina a Eliseu, ako deťmi druhého a tretieho poradia, a príspevkami, ktoré podľa názoru Pokladne, mali byť vyplatené na tieto deti ako deťmi prvého a druhého poradia. Od toho istého dňa vyplácala Pokladňa pani Gysen príspevky na Augustina a Eliseu, ako deti prvého a druhého poradia. Pokladňa sa totiž domnievala, že deti, na ktoré Európske spoločenstvá vyplácajú rodinné prídavky, nemožno zohľadniť na účely vytvorenia skupiny detí podľa článku 16 ods. 1 prvého pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976, na ktoré sa vyplácajú predmetné príspevky.

17. Pani Gysen podala teda žalobu na Tribunal du travail de Bruxelles, ktorou sa domáha určenia toho, že deti Augustin a Elise musia byť posudzované za deti druhého a tretieho poradia v zmysle už citovaného článku a súčasne navrhla, aby Pokladni bola uložená povinnosť vyplatiť jej sumy zrazené z prídavkov, ktoré jej boli vyplácané od marca 2003, a povinnosť zaplatiť jej nedoplatky zodpovedajúce rozdielu medzi vyplatenou sumou a sumou, na ktorú ma nárok ako na príspevky na tie isté deti.

18. Uvedený súd rozhodol rerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Môže alebo musí sa nariadenie [č. 259/68] a jeho ‚Príloha VII: odmena…', oddiel 1, Rodinné prídavky, článok 67 ods. 1, ktoré zahŕňajú:

a) príspevok na domácnosť;

b) príspevok na nezaopatrené dieťa;

c) príspevok na vzdelanie,

považovať za ustanovenia, ktoré v tejto právnej veci sporná vnútroštátna právna úprava označuje za ‚… medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné'?"

IV — Právna analýza

19. Na účely rozhodnutia sporu vo veci samej musí vnútroštátny súd zistiť, či v súlade s pravidlami kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976 pri vytvorení skupiny detí samostatne zárobkovo činnej osoby, na ktoré sa vyplácajú rodinné prídavky, čo

je nevyhnutné na určenie poradia každého z nich, a teda výšky príspevku vyplácaného na každého z nich, treba alebo netreba zohľadniť deti, na ktoré inštitúcie Spoločenstva vyplácajú rodinné prídavky na základe ustanovení služobného poriadku úradníkov a ustanovení PZOZ.

20. Účastníci konania vo veci samej v konaní pred vnútroštátnym súdom diskutovali o význame pojmu „medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné“, ktorý je uvedený v článku 16 ods. 1 prvom pododseku už citovaného kráľovského nariadenia. Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, odkaz na „medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné“ vložilo do uvedeného ustanovenia kráľovské nariadenie zo 7. septembra 2003 v súvislosti s rozsudkom Cour d'arbitrage [6] de Belgique (Arbitrážny súd Belgicka) z 13. júla 2001 č. 106/2001 [7], ktorým tento súd rozhodol, že článok 42 zákonov o rodinných prídavkov vyplácaných zamestnancom, zosúladených kráľovským nariadením z 19. decembra 1939 [8], je v rozpore s článkami 10 a 11 belgickej ústavy, v ktorých sú zakotvené zásady rovnosti a zákazu diskriminácie, „keďže obmedzuje, pri výpočte poradia, ktorý určuje výšku rodinných prídavkov, zohľadnenie detí, na ktoré sa vyplácajú predmetné príspevky len na deti, na ktoré sa vyplácajú tieto prídavky na základe uvedených zosúladených zákonov, bez toho, aby bolo možné vziať do úvahy dieťa, na ktoré sa vyplácajú rodinné prídavky na základe právnych predpisov členského štátu Európskej únie, ktoré právo Spoločenstva vyhlásilo za uplatniteľné“. [9]

21. V konaní vo veci samej pani Gysen tvrdila, že pojem „medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné“ v zmysle článku 16 ods. 1 prvého pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976 zahŕňa kogentné ustanovenia prijaté v rámci inštitúcie riadiacej sa medzinárodným právom, ako sú tie, ktoré sú uvedené v služobnom poriadku úradníkov.

22. Pokladňa naopak tvrdila, že rozšírenie pôsobnosti uvedeného pravidla kráľovským nariadením zo 7. septembra 2003 nastáva iba v prípade krajín, s ktorými Belgicko uzavrelo viacstranné alebo dvojstranné medzinárodné zmluvy v oblasti sociálneho zabezpečenia. Zdôrazňuje, že neexistuje žiadna zmluva uzavretá medzi Belgickom a európskymi a medzinárodnými inštitúciami, ktoré vyplácajú rodinné prídavky svojim pracovníkom.

6 — Zo 7. mája 2007, na základe novely belgickej ústavy bolo označenie Cour d'arbitrage (Arbitrážny súd) zmenené na Cour constitutionnelle/Grondwettelijk Hof/Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd) (*Moniteur belge/Belgisch Staatsblad* z 8. mája 2007, s. 25101 a 25102).

7 — *Moniteur belge/Belgisch Staatsblad* z 13. novembra 2001, s. 38689.

8 — *Moniteur Belge/Belgisch Staatsblad* z 22. decembra 1939, s. 8702.

9 — Táto poznámka pod čiarou nemá z hľadiska slovenského prekladu návrhov význam.

23. Pokladňa zdôraznila, že hoci sú zmluvy o založení Spoločenstiev medzinárodnými zmluvami, ktoré sú v Belgicku platné, a že niektoré pravidlá prijaté týmito medzinárodnými organizáciami sú priamo uplatniteľné v členských štátoch, pravidlá služobného poriadku úradníkov, pokiaľ priznávajú práva úradníkom Spoločenstva, ktoré títo môžu uplatniť voči svojmu zamestnávateľovi, však nie sú bezprostredne a priamo uplatniteľné v belgickom právnom poriadku.

24. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu bolo následne podnetom pre to, aby generálny prokurátor vydal stanovisko vo veci samej, podľa ktorého nariadenie č. 259/68, nachádzajúce svoj právny základ v dvoch medzinárodných zmluvách, ktoré ratifikovalo Belgicko — Zmluva ES a Protokol o privilégiách a imunitách Európskych spoločenstiev z 8. apríla 1965 [10] — a ktoré je na základe svojho článku 11 záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné v každom členskom štáte, musí byť považované za súčasť pojmu „medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné“ na účely článku 16 ods. 1 prvého pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976.

25. Vnútroštátny súd po tom, ako uviedol stanoviská účastníkov konania a generálneho prokurátora, tak ako sa o nich zmieňuje vyššie, a potom ako zdôraznil, že posledné uvedené ustanovenie, odkazujúc na „medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné“, je sformulované odlišne od ostatných vnútroštátnych ustanovení, ktoré v oblasti odlišnej od dôchodkov výslovne odkazujú na „služobný poriadok pracovníkov inštitúcie medzinárodného práva verejného“, vyslovil ďalej skúmanú prejudiciálnu otázku bez toho, aby vyjadril ďalšie úvahy.

26. Je očividné, že tak ako je vyjadrené v rozhodnutí vnútroštátneho súdu, prejudiciálna otázka by nemala byť v rozhodovacej právomoci Súdneho dvora. Otázkou, či sú služobný poriadok a jeho príloha VII „medzinárodnou zmluvou o sociálnom zabezpečení, ktorá je v Belgicku platná“ v zmysle článku 16 ods. 1 prvého pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976, totiž vnútroštátny súd žiada, aby Súdny dvor podal výklad ustanovenia belgického práva. [11] Ako je mi známe, v rámci systému súdnej spolupráce založenom na článku 234 ES však je výklad vnútroštátnych pravidiel úlohou vnútroštátnych súdov a nie Súdneho dvora. [12]

27. Je teda úlohou samotného vnútroštátneho súdu zistiť, čo treba chápať pod „medzinárodnou zmluvou o sociálnom zabezpečení, ktorá je v Belgicku platná“ v zmysle

10 — Ú. v. ES 1967, 152, s. 13; Mim.vyd. 01/002, s. 5.

11 — Treba poznamenať, že hoci text tohto vnútroštátneho ustanovenia nie je uvedený v rozhodnutí vnútroštátneho súdu, ale je uvedený v spisovom materiále týkajúcom sa vnútroštátneho konania zaslanom spolu s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, napriek tomu rozhodnutie vnútroštátneho súdu umožňuje pochopiť obsah tohto ustanovenia.

12 — Rozsudky z 12. októbra 1993, Vanacker a Lesage, C-37/92, Zb. s. I-4947, bod 7, a z 20. októbra 2005, Ten Kate Holding Musselkanaal a i., C-511/03, Zb. s. I-8979, bod 25 a citovaná judikatúra.

už citovaného vnútroštátneho ustanovenia. Uplatňovanie tohto ustanovenia a v dôsledku toho posudzovanie otázky, či služobný poriadok úradníkov a PZOZ patria do tohto pojmu, tiež patria do jeho právomoci. Súdny dvor môže len poskytnúť objasnenia, pokiaľ ide o právnu povahu týchto aktov preto, aby vnútroštátny súd mohol urobiť takéto posúdenie.

28. Tieto objasnenia, hoci nevyvolávajú pochybnosti alebo ťažkosti, sú so zreteľom na niektoré tvrdenia vyjadrené v konaní pred vnútroštátnym súdom o to užitočnejšie. Obzvlášť zdôrazňujem, že Pokladňa v konaní pred vnútroštátnym súdom tvrdila, že ak aj pravidlá služobného poriadku úradníkov priznávajú úradníkom Spoločenstva práva, ktoré môžu uplatniť voči svojmu zamestnávateľovi, nemajú však okamžitú a priamu uplatniteľnosť v belgickom právnom poriadku.

29. Domnievam sa teda, že otázka, ktorú položil vnútroštátny súd, môže byť znova vyjadrená v znení, ktoré sa zameriava na zistenie právnej povahy služobného poriadku úradníkov a PZOZ a ich prípadnú priamu uplatniteľnosť v belgickom právnom poriadku.

30. V tejto súvislosti treba na úvod pripomenúť, že prijatím služobného poriadku úradníkov a PZOZ Rada vykonáva ustanovenie Zmluvy ES (v súčasnosti článok 283 ES), pričom sa od uvedenej inštitúcie vyžaduje, aby prijala na návrh Komisie a po porade s ďalšími dotknutými inštitúciami, služobný poriadok úradníkov Európskych spoločenstiev a podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov týchto spoločenstiev.[13] Osobitné ustanovenia služobného poriadku úradníkov a PZOZ sú následne spôsobmi vykonania niektorých pravidiel uvedených v protokole o privilégiách a imunitách Európskych spoločenstiev, obzvlášť jeho článkov 7 a 12 až 16, ktorý ako príloha k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva a k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu má rovnakú povahu a rovnakú právnu silu ako tieto zmluvy.

31. Okrem toho treba poznamenať, že ako už mal príležitosť zdôrazniť Súdny dvor, služobný poriadok úradníkov a PZOZ boli prijaté formou nariadenia č. 259/68 a že na základe článku 189 druhého odseku Zmluvy EHS (zmenený na článok 249 druhý odsek ES) má toto nariadenie všeobecne záväzný charakter a je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné v každom členskom štáte,[14] ako upresňuje zvyšok článku 11 uvedeného nariadenia. Podľa právneho názoru Súdneho dvora z toho vyplýva, že

13 — Presnejšie povedané, nariadenie č. 259/68 bolo prijaté na základe článku 24 ods. 1 Zmluvy o založení jednej Rady a jednej Komisie Európskych spoločenstiev [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES 1967, 152, s. 2), článok, ktorý zrušil predchádzajúci článok 212 Zmluvy EHS a ktorého obsah bol prebratý do článku 283 ES.

14 — Rozsudky z 20. októbra 1981, Komisia/Belgicko, 137/80, Zb. s. 2393, bod 7, a zo 7. mája 1987, Komisia/Belgicko, 186/85, Zb. s. 2029, bod 21.

mimo účinkov, ktoré vyvoláva vo vnútornom poriadku správy Spoločenstva, služobný poriadok úradníkov a PZOZ zaväzujú tiež členské štáty do tej miery, v akej je ich súčinnosť nevyhnutná na vykonanie týchto aktov. [15]

32. Takto napríklad Súdny dvor — tým, že zdôraznil, že článok 67 ods. 2 služobného poriadku úradníkov umožňuje vyriešiť kolízie medzi režimom Spoločenstva a rôznymi vnútroštátnymi režimami, keďže rodinné prídavky stanovené uvedeným služobným poriadkom boli vyplatené oprávneným osobám len vo výške, v akej presahujú sumu porovnateľných prídavkov vyplatených v súlade s režimom stanoveným právnymi predpismi členského štátu — poznamenal, že „keďže nachádza svoj základ v článku 67 ods. 2, to znamená v ustanovení, ktoré je obsiahnuté v nariadení prijatom v zmysle článku 189 druhého odseku Zmluvy EHS, potom doplnková povaha služobných prídavkov [úradníkov] platí, pokiaľ ide o členské štáty a ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov nemôžu byť v rozpore s ňou“. [16]

33. Služobný poriadok úradníkov a PZOZ teda zaväzuje všetky členské štáty a medzi nimi aj Belgicko. Nemožno ďalej tvrdiť, že takýto záväzný účinok voči belgickým úradom neexistuje v prejednávanej veci, keďže Súdny dvor okrem iného vyhlásil, že článok 67 ods. 2 služobného poriadku neobsahuje „povinnosti zaväzujúce členské štáty v oblasti rodinných prídavkov v situáciách, kedy manžel úradníka, bývalý úradník na dôchodku alebo iný zamestnanec Spoločenstiev vykonáva na území členského štátu samostatne zárobkovú činnosť“. [17]

34. Táto poznámka Súdneho dvora jednoducho znamená, že sa členskému štátu nezakazuje, aby odmietol vyplácať rodinné prídavky, ktoré upravujú jeho vlastné zákony, tak, že sa odvoláva na možnosti oprávnených osôb poberať na to isté dieťa rodinné prídavky vyplácané na základe služobného poriadku úradníkov a PZOZ, v situáciách, keď manžel úradníka alebo zamestnanca Spoločenstiev vykonáva na území tohto štátu samostatne zárobkovú činnosť. [18] Ako totiž poznamenal Súdny dvor, „prídavky rovnakej povahy, ktoré podľa vyššie uvedeného ustanovenia musia byť odpočítané od služobných rodinných prídavkov [úradníkov], a teda zbavujú inštitúciu povinnosti zaplatiť tieto prídavky, sú len prídavkami vyplácanými v súvislosti so závislou činnosťou“. [19] Neuplatniteľnosť článku 67 ods. 2 služobného poriadku úradníkov vo vyššie uvedených situáciách však nijako neodstraňuje záväzný účinok a priamu

15 — Rozsudky z 20. októbra 1981, Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 8, a zo 7. mája 1987, Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 21.

16 — Rozsudok zo 7. mája 1987, Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 23.

17 — Tamže, bod 34.

18 — Tamže, bod 33.

19 — Tamže.

uplatniteľnosť uvedeného služobného poriadku a PZOZ vo všetkých členských štátoch, vrátane Belgicka.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené by sa mohlo odpovedať na prejudiciálnu otázku položenú Súdnemu dvoru jednoducho tak, že sa zdôrazní, že služobný poriadok úradníkov a PZOZ, prijaté formou nariadenia Spoločenstva, majú všeobecne záväzný charakter a sú záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné v každom členskom štáte.

36. Komisia však, ako jediný subjekt, ktorá spolu s pani Gysen predložila písomné pripomienky v rámci tohto prejudiciálneho konania, navrhuje znova vyjadriť prejudiciálnu otázku v pojmoch širších, ako sú tie, ktoré som uviedol v bode 29 vyššie. Navrhuje totiž vychádzať z predpokladu, že vnútroštátny súd chce v podstate vedieť, „či právo Spoločenstva musí byť vykladané v tom zmysle, že sú v rozpore s ním vnútroštátne právne predpisy, podľa ktorých keď rodinné prídavky, na ktoré má nárok samostatne zárobkovo činná osoba, sú vyplácané v plnej výške režimom Spoločenstva založeným na základe služobného poriadku úradníkov…, dieťa, na ktoré sa vyplácajú tieto prídavky, nesmie byť viac vzaté do úvahy pri určení poradia detí tejto samostatne zárobkovo činnej osoby…, ktoré podmieňuje výšku rodinných prídavkov [ktoré sa majú vyplácať na jeho ďalšie deti]“.

37. Cieľom prejudiciálnej otázky, vyjadrené v týchto pojmoch, jednoducho nie je objasnenie právnej povahy služobného poriadku úradníkov a PZOZ preto, aby vnútroštátny súd mohol overiť, či sa na tieto akty vzťahuje pojem „medzinárodné zmluvy o sociálnom zabezpečení, ktoré sú v Belgicku platné“, ktorého význam vo vnútroštátnom práve musí vymedziť tento súd.

38. Predmetom otázky však naopak alebo taktiež je existencia hraníc vytýčených právom Spoločenstva ako prameňom práva vyššej právnej sily, výkladu a uplatňovania predmetného vnútroštátneho práva. Čiže ide o vymedzenie — so zreteľom na povinnosť vnútroštátneho súdu podať výklad vnútroštátneho pravidla v čo najväčšej možnej miere v súlade s právom Spoločenstva a dokonca za určitých podmienok sa odchýliť, ak sa takýto súladný výklad nejaví ako možný — prípadných požiadaviek, ktoré kladie právo Spoločenstva, ktoré musia usmerniť vnútroštátny súd pri vymedzení významu zmieneného pojmu vnútroštátneho práva a prípadne pri posudzovaní zlučiteľnosti pravidla, ktoré obsahuje tento pojem, s právom Spoločenstva, v prípade, že by sa tento pojem nemohol chápať v takom zmysle, aby zahŕňal tiež služobný poriadok úradníkov a PZOZ.

39. Treba si položiť otázku, či opätovné vyjadrenie prejudiciálnej otázky, ktoré navrhuje Komisia, ktoré má za následok

pozoruhodné rozšírenie predmetu otázky položenej vnútroštátnym súdom, sa nevymyká z rámca spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi, tak ako ho vymedzuje režim založený článkom 234 ES.

40. V tejto súvislosti pripomínam, že podľa judikatúry je úlohou Súdneho dvora v prípade, že otázky sú vyjadrené nevhodne alebo prekračujú rámec úloh, ktoré Súdnemu dvoru ukladá článok 234 ES, získať zo všetkých prvkov, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia tohto aktu, ktorého sa týka prejudiciálne konanie, prvky práva Spoločenstva, ktoré si vyžadujú výklad so zreteľom na predmet sporu. [20]

41. Aby poskytol potrebnú odpoveď súdu, ktorý mu položil prejudiciálnu otázku, Súdny dvor môže byť vedený k tomu, aby vzal do úvahy pravidlá práva Spoločenstva, na ktoré vnútroštátny súd neodkázal vo výroku svojej otázky. [21] Toto sa stáva skôr v prípadoch, keď prejudiciálna otázka položená Súdnemu dvoru odkazovala na nerelevantné pravidlá práva Spoločenstva, v situácii, ktorá je dôvodom prejudiciálneho konania, [22] tak aj v prípadoch, keď neodkázala na žiadne osobitné pravidlo práva Spoločenstva, ale odkázala na Zmluvu ES alebo právo Spoločenstva ako celok. [23]

42. Judikatúra tiež zaznamenáva prípady, kedy Súdny dvor rozšíril predmet prejudiciálnej otázky, ktorá mu bola položená, tým, že rozhodol o platnosti textu práva Spoločenstva, keď prejudiciálnu otázku vyjadril vnútroštátny súd tak, že žiadal Súdny dvor o jednoduchý výklad. [24]

43. Zdá sa, že Súdny dvor si priznáva široký manévrovací priestor pri hľadaní prvkov práva Spoločenstva, ktoré si vyžadujú výklad na účely rozhodnutia vo veci samej a to v súlade s požiadavkou dať „užitočnú odpoveď“ vnútroštátnemu súdu v duchu úplnej spolupráce s ním. V rámci súdnej spolupráce založenej článkom 234 ES vnútroštátny súd a Súdny dvor — každý v rámci

20 — Pozri *ex multis* rozsudky z 20. marca 1986, Tissier, 35/85, Zb. s. 1207, bod 9, a z 18. novembra 1999, Teckal, C-107/98, Zb. s. I-8121, bod 34.

21 — Rozsudky Tissier, už citovaný, bod 9; z 2. februára 1994, Verband Sozialer Wettbewerb, C-315/92, Zb. s. I-317, bod 7, a zo 7. novembra 2002, Bourrasse a Perchicot, C-228/01 a C-289/01, Zb. s. I-10213, bod 33.

22 — Pozri napríklad rozsudky z 27. marca 1990, Bagli Pennacchiotti, C-315/88, Zb. s. I-1323; zo 6. apríla 1995, Flip a Verdegem, C-315/93, Zb. s. I-913; Teckal, už citovaný, a Bourrasse a Perchicot, už citovaný.

23 — Pozri napríklad rozsudky zo 14. júla 1971, Muller a i., 10/71, Zb. s. 723; z 13. decembra 1984, Haug-Adrion, 251/83, Zb. s. 4277; Tissier, už citovaný; z 19. novembra 1991, Aliments Morvan, C-235/90, Zb. s. I-5419, a zo 26. septembra 1996, Arcaro, C-168/95, Zb. s. I-4705.

24 — Pozri napríklad rozsudky z 3. februára 1977, Strehl, 62/76, Zb. s. 211; z 15. októbra 1980, Roquette Frères, 145/79, Zb. s. 2917, a zo 14. júna 1990, Weiser, C-37/89, Zb. s. I-2395.

svojej vlastnej právomoci a s cieľom zabezpečiť jednotné uplatňovanie práva Spoločenstva — sú vedení k tomu, aby priamo a vzájomne prispeli k vypracovaniu rozhodnutia, pričom treba vylúčiť prísny formalizmus čisto znemožňujúci rozhodovanie. [25] Rozsiahla možnosť opätovného vyjadrenia prejudiciálnych otázok, dokonca aj tým, že sa rozšíri ich predmet, ktorú si vyhradzuje Súdny dvor, keďže umožňuje predchádzať inak možnému opakovaniu návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa teda tiež opiera o dôvody hospodárnosti konania.

44. Ak sa aj nezdá, že opätovné vyjadrenie prejudiciálnej otázky, ktorú položil Tribunal du travail de Bruxelles v pojmoch, ktoré navrhla Komisia, presahuje široké hranice prejudiciálnej právomoci Súdneho dvora, tak ako ich vymedzuje judikatúra, očividne to však neznamená, že Súdny dvor je povinný takto urobiť.

45. Ak je aj v súlade s článkami 10 ES a 234 ES Súdny dvor povinný dať odpoveď na otázky týkajúce sa výkladu práva Spoločenstva, ktoré položili vnútroštátne súdy, pričom sú splnené podmienky prípustnosti, ktoré upresnila judikatúra, nemožno však zaujať stanovisko, že Súdny dvor je povinný odpovedať na otázky, ktoré nepoložili tieto vnútroštátne súdy, ale pred ním subjekty, ktoré sa zúčastňujú prejudiciálneho konania — to znamená v súlade s článkom 23 Štatútu Súdneho dvora účastníci konania vo veci samej, členské štáty, Komisia a prípadne aj Európsky parlament, Rada a Európska centrálna banka a okrem nich, pokiaľ ide o oblasti uplatňovania Dohody o Európskom hospodárskom priestore, štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tejto dohody iné ako členské štáty a Dozorný úrad uvedený v tejto dohode.

46. Možnosť Súdneho dvora dať vnútroštátnemu súdu výklad práva Spoločenstva, ktorý ide nad rámec toho, čo sa tento vnútroštátny súd pýta, musí byť podaný s rozvahou a z dôvodov vhodnosti.

47. V prejednávanej veci zisťujem, že otázka Komisie ide nad rámec pochybností vnútroštátneho súdu. Zo žiadnej časti rozhodnutia vnútroštátneho súdu nevyplýva, že Tribunal du travail de Bruxelles mal pochybnosti o zlučiteľnosti článku 16 ods. 1 prvého pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976, teda ustanovenia, ktorého výklad ešte nebol podaný, s ustanoveniami a zásadami práva Spoločenstva. Sme teda

25 — Rozsudok z 1. decembra 1965, Schwarze, 16/65, Zb. s. 1081, najmä s. 1094.

v situácii nepochybne odlišnej od situácie, keď sa vnútroštátny súd pýta na zlučiteľnosť danej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorej výklad podáva, s daným ustanovením práva Spoločenstva a keď Súdny dvor odpovedá *so zreteľom na podstatu problematiky, ktorú uvádza uvedený súd*, v tom zmysle, že toto ustanovenie sa v prejednávanej veci nemá uplatňovať a podá výklad iného ustanovenia práva Spoločenstva uplatniteľného v prejednávanej veci, pričom sa ukáže, že táto právna úprava je v rozpore s takýmto iným ustanovením práva Spoločenstva. [26]

48. Opätovné vyjadrenie prejudiciálnej otázky, ktoré navrhuje Komisia, sa nejaví vôbec nevyhnutné pre zachovanie potrebného účinku prejudiciálneho konania. Ako sme videli, aj keď otázka, ktorú položil vnútroštátny súd, je zle vyjadrená, je možné ju znova vyjadriť v pojmoch, ktoré som uviedol v bode 29 vyššie preto, aby sa zabezpečila napriek všetkému užitočná odpoveď zo strany Súdneho dvora.

49. V každom prípade považujem za nevhodné, aby sa Súdny dvor pustil do hľadania, na všetky strany v práve Spoločenstva, ustanovenia, s ktorým by prípadne bola v rozpore vnútroštátna právna úprava, ako je tá, ktorá je uvedená vo vyjadrení otázky, ktoré navrhuje Komisia. Súdny dvor by mal navyše skúmať význam jediného ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré konkrétne uvádza Komisia vo svojich písomných pripomienkach, to znamená článok 10 ES. Toto stanovisko zaujímam na základe analógie s nedávnou tendenciou judikatúry, ktorá v oblasti prípustnosti prejudiciálnych otázok obzvlášť nalieha na to, aby vnútroštátny súd uviedol presné dôvody, ktoré ho vedú k tomu, že sa pýta na výklad práva Spoločenstva, a k tomu, že sa domnieva, že je nevyhnutné prejudiciálne rozhodnutie Súdneho dvora, ako aj minimálne vysvetlenia o dôvodoch výberu ustanovení práva Spoločenstva, o ktorých výklad žiada, a súvislosti, ktoré vidí medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou na spor, o ktorom koná. [27]

50. Konečne pripomínam povinnosť Súdneho dvora dozerať nad zachovaním možnosti oprávnených osôb v zmysle článku 23 Štatútu Súdneho dvora predložiť písomné pripomienky, so zreteľom na skutočnosť, že pred podaním takýchto pripomienok sú im doručené iba rozhodnutia vnútroštátneho

26 — Pozri napríklad rozsudok z 16. decembra 2004, My, C-293/03, Zb. s. I-12013.

27 — Uznesenia z 28. júna 2000, Laguillaumie, C-116/00, Zb. s. I-4979, bod 16; z 19. októbra 2004, Provvidenza Regio, C-425/03, neuverejnené v Zbierke, bod 9; z 1. decembra 2005, Dhumeaux a i., C-116/05, neuverejnené v Zbierke, bod 21, a z 13. júla 2006, Eurodomus, C-166/06, neuverejnené v Zbierke, body 7 a 8. V druhom z týchto uznesení o neprípustnosti sa obzvlášť zdôrazňuje, že vnútroštátny súd neupresnil ustanovenia práva Spoločenstva, o ktorých výklad žiadal (bod 12).

súdu — návrhy na začatie prejudiciálnych konaní. [28]

51. Presne z dôvodov uvedených v bode 47 vyššie bola možnosť oprávnených osôb v zmysle článku 23 Štatútu Súdneho dvora vyjadriť sa písomnými pripomienkami k prípadnej existencii ustanovení práva Spoločenstva, v rozpore s ktorými by bola vnútroštátna právna úprava, ako je uvedená v článku 16 ods. 1 prvom pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976, tak ako ho vykladá Pokladňa, hoci nebola bezpochyby úplne vylúčená, veľmi teoretická. Je pravda, že uvedené subjekty — ktorým na základe článku 104 ods. 4 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora boli doručené písomné pripomienky, ktoré predložila Komisia — mohli v tomto smere zaujať stanovisko tým, že by požiadali o určenie termínu pojednávania, a teda tým, že prednesú pripomienky v ústnej forme. Na jednej strane netreba zabúdať, že iba rozhodnutie vnútroštátneho súdu sa doručuje subjektom uvedeným v článku 23 Štatútu Súdneho dvora, najmä členským štátom, pričom je k nemu pripojený preklad do úradného jazyka každého štátu, [29] zatiaľ čo písomné pripomienky predložené Komisiou v tomto prejudiciálnom konaní sa doručili týmto subjektom iba v pôvodnom znení v jazyku konania (francúzština). Na druhej strane je to tiež možnosť predložiť *písomné* pripomienky, ktorú treba zachovať.

52. Zdá sa, že rozšírenie predmetu prejudiciálnej otázky, tak ako to navrhuje Komisia, vyžaduje, aby sa dala možnosť členským štátom a účastníkom konania vo veci samej písomne sa vyjadriť k otázke položenej Komisiou. Zdá sa mi obzvlášť dôležité najmä to, aby sa vyzvala belgická vláda na predloženie pripomienok, keďže v rámci uvedenej otázky by sa mohla nepriamo prerokovať zlučiteľnosť pravidla belgického práva s právom Spoločenstva. Zozbierať predmetné pripomienky je prirodzene ešte možné, ale oddiaľuje to lehoty na rozhodnutie o tejto právnej veci.

53. Zdá sa mi, že vyjadrené úvahy môžu odradiť od rozšírenia rozsahu skúmania, ktorý má vykonať Súdny dvor v rámci tohto konania a ktorého predmetom je otázka, ktorú položila Komisia. Predmet prejudiciálnej otázky by teda mal, podľa môjho názoru, zostať v hraniciach, tak ako som ich vytýčil v bode 29 vyššie. Ďalej pripomínam, že Komisia má vždy možnosť položiť Súdnemu dvoru otázku zlučiteľnosti článku 16 ods. 1 prvého pododseku kráľovského nariadenia

28 — Rozsudky z 1. apríla 1982, Holdijk a i., 141/81 až 143/81, Zb. s. 1299, bod 6, a z 11. septembra 2003, Altair Chamica, C-207/01, Zb. s. I-8875, bod 25; uznesenia z 23. marca 1995, Saddik, C-458/93, Zb. s. I-511, bod 13, a Laguillaumie, už citované, bod 14.

29 — Pozi uznesenie Laguillaumie, už citované, bod 24.

z 8. apríla 1976 s právom Spoločenstva tým, že začne konanie o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES.

54. Teda len subsidiárne a v hrubých líniách skúmam ďalej do podstaty otázku, či v rozpore s článkom 10 ES je alebo nie je vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej v rámci toho, že príslušná vnútroštátna organizácia vypláca rodinné prídavky na nezaopatrené deti samostatne zárobkovo činnej osoby, dieťa tejto osoby — SZČO, na ktoré sa vypláca rodinné prídavky na základe služobného poriadku úradníkov alebo PZOZ, nie je vzaté do úvahy na účely určenia poradia iných detí tej istej SZČO, pričom toto poradie podľa tejto právnej úpravy ovplyvňuje výšku rodinných prídavkov, ktoré sa im majú vyplácať.

55. Komisia sa vyjadrila kladne, pokiaľ ide o takúto otázku, s tým, že v tejto súvislosti poukázala na precedens založený rozsudkom My [30], ktorý sa týka vnútroštátnej právnej úpravy neumožňujúcej príslušnej poisťovacej inštitúcii vziať do úvahy odpracované roky v služobnom pomere v inštitúcii Spoločenstva na účely vzniku nároku na predčasný starobný dôchodok na základe vnútroštátneho režimu.

30 — Už citovaný.

56. V tomto rozsudku Súdny dvor tým, že poznamenal, že článok 10 ES ukladá členským štátom povinnosť uľahčiť Spoločenstvu plnenie jeho úlohy, skutočne vyjadril právny názor, že takáto vnútroštátna právna úprava je v rozpore s uvedeným článkom v spojení so služobným poriadkom úradníkov. [31]

57. Nemôžem však nezdôrazniť, že Súdny dvor dospel k tomuto záveru po tom, čo konštatoval, že takáto vnútroštátna právna úprava „môže zabrániť, a teda odradiť od výkonu povolania v inštitúcii Európskej únie, pokiaľ pracovník, ktorý bol prv poistencom vnútroštátneho dôchodkového režimu tým, že prijme prácu v takejto inštitúcii, sa vystavuje nebezpečenstvu straty možnosti vzniku nároku, z dôvodu tohto režimu, na starobný dôchodok, na ktorý by mal právo, pokiaľ by neprijal túto prácu“. [32]

58. Súdny dvor teda položil dôraz, v súvislosti s tým, že zaujal stanovisko, že táto vnútroštátna právna úprava, hoci aj v spojení s ustanoveniami služobného poriadku úradníkov, je v rozpore s článkom 10 ES, na skutočnosť, že mohla sťažiť prijímania

31 — Tamže, body 48 a 49.
32 — Tamže, bod 47.

do zamestnania vnútroštátnych úradníkov Spoločenstvom, ktorí už odpracovali určité roky, čím prekáža vo fungovaní inštitúcií Spoločenstva.

59. Podobný prístup už skôr zvolil Súdny dvor v rozsudku Tither [33], pokiaľ ide o vnútroštátny režim určený na podporu a zlepšenie individuálneho bývania, ktorý vylučoval stanovenú výhodu (podpory na úroky platené z hypotekárnych pôžičiek) osobám zastávajúcim funkcie, pre ktoré sú vyplácané nezdaniteľné pôžitky na základe oslobodenia alebo osobitnej imunity, a v dôsledku toho úradníkom Spoločenstva. Na Súdny dvor sa obrátil vnútroštátny súd najmä preto, aby rozhodol, či článok 5 Zmluvy EHS (teraz článok 10 ES) ukladal dotknutému členskému štátu povinnosť poskytnúť výhodu tiež uvedeným osobám v prípade, že by splnili ďalšie podmienky stanovené predmetným režimom. Pripomínajúc, že už citované ustanovenie „ukladá najmä členským štátom povinnosť zdržať sa prijatia akýchkoľvek opatrení, ktoré by mohli brániť činnosti inštitúcii Spoločenstva“, Súdny dvor poznamenal, že hoci právna úprava ako predmetný režim môže mať „za účinok zbavenie úradníkov a zamestnancov Spoločenstiev finančnej výhody, na ktorú by mali nárok, pokiaľ by nemali takéto postavenie“, nezdá sa, že by išlo o „opatrenie…, ktoré môže odradiť niektoré osoby od vstupu do služobného pomeru v Spoločenstvách alebo ich viesť k opusteniu úloh, ktoré tu vykonávajú“, a teda ani o opatrenie, ktoré „môže brániť činnosti inštitúcií Spoločenstva“. Súdny dvor teda vyvodil záver, že článok 5 Zmluvy EHS nezakazoval členským štátom odmietnuť priznať úradníkom a zamestnancom Spoločenstiev výhodu, akú stanovuje vnútroštátny režim, o ktorý išlo vo veci samej.

60. Obrátiac pozornosť na prejudiciálne konanie, ktoré je predmetom môjho záujmu, sa mi však zdá ťažké tvrdiť, že právna úprava ako tá, ktorá je uvedená v článku 16 ods. 1 v prvom pododseku kráľovského nariadenia z 8. apríla 1976, pokiaľ by bola vykladaná v tom zmysle, že vylučuje zohľadnenie, v rámci, ktorý vymedzuje deti samostatne zárobkovo činnej osoby, na ktoré sa vyplácajú rodinné prídavky na základe služobného poriadku úradníkov alebo PZOZ, môže odradiť niektoré osoby od vstupu do služobného pomeru v Spoločenstvách alebo ich viesť k opusteniu úloh, ktoré tu vykonávajú. Je to práve Komisia, ktorá zdôrazňuje, odkazujúc na prejednávanú vec, že belgická právna úprava vôbec nie je na ujmu predmetnému zamestnancovi Spoločenstva (prvý manžel pani Gysen, otec Adriena), pokiaľ

33 — Rozsudok z 22. marca 1990, C-333/88, Zb. s. I-1133.

jednoducho jej účinkom je zníženie, oproti tomu, ako by to bolo inak, výšky rodinných prídavkov, ktoré Pokladňa musí vyplácať jeho bývalej manželke na deti Augustina a Eliseu, ktoré má so svojím druhým manželom, ktorý nie je úradník alebo zamestnanec Spoločenstiev. [34] Dokonca aj keby sme sa chceli domnievať, že takéto zníženie má vplyv na veľkosť zdrojov, ktoré pani Gysen môže použiť na úhradu výdavkov vynaložených na výživu prvého dieťaťa a v konečnom dôsledku môže ovplyvniť rozsah povinností, ktoré zaväzujú otca tohto dieťaťa, zamestnanca Spoločenstva, vo forme výživného, takýto vplyv je príliš nepriamy a okrajový preto, by mohol mať predmetný odradzujúci alebo podnecujúci účinok.

61. Bezpochyby Komisia správne zdôrazňuje, že uplatňovanie belgickej právnej úpravy, vykladanej tak ako je uvedené v predchádzajúcom bode, má za následok, že s pani Gysen a s jej deťmi Augustinom a Eliseou, nakoniec iba v dôsledku tej skutočnosti, že otec Adriena má pracovné miesto v inštitúcii Spoločenstva, sa lepšie zaobchádza, ako keby otec nemal takéto pracovné miesto. [35] Vzhľadom na výkladové kritérium, ktoré možno vyvodiť z už citovaných rozsudkov Tither a My, táto nerovnosť zaobchádzania však podľa môjho názoru nie je porušením povinnosti lojálnej spolupráce s inštitúciami Spoločenstva zakotvenej v článku 10 ES zo strany belgického štátu.

62. Sotva je vhodné dodať — pokiaľ je to mimo hraníc skúmania, ktoré som vytýčil a ktoré som objasnil v bodoch 29 a 53 vyššie — že takáto nerovnosť zaobchádzania sa nezdá, že môže byť podrobená kritike s tým, že sa poukáže na zásadu rovnosti zaobchádzania ako na všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, alebo jej osobitné vyjadrenia, ktorými sú obzvlášť článok 12 ES (zákaz diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti) a článok 7 ods. 2 nariadenia Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Spoločenstva [36] (podľa ktorého pracovník, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu nachádzajúci sa na území iného členského štátu „požíva rovnaké sociálne a daňové výhody ako vlastní pracovníci“). Zo spisového materiálu totiž nevyplýva nič, na základe čoho by bolo možné zaujať stanovisko, že v prejednávanej veci ide o situáciu, ktorá patrí do pôsobnosti práva Spoločenstva, a nie o čisto vnútroštátnu situáciu belgického štátu.

34 — Písomné pripomienky Komisie, body 37 a 38.

35 — Tamže, bod 40.

36 — Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15.

V — Návrh

63. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Tribunal du travail de Bruxelles takto:

Služobný poriadok úradníkov a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev prijatý nariadením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 z 29. februára 1968 majú všeobecne záväzný charakter a sú záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné v každom členskom štáte.

Je úlohou vnútroštátneho súdu, v ktorého právomoci je výklad a uplatňovanie vnútroštátneho práva, určiť, či vzhľadom na vyššie uvedené vlastnosti sú tieto akty sú „medzinárodnou zmluvou o sociálnom zabezpečení, ktorá je v Belgicku platná“ v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy predmetnej v konaní vo veci samej.